

EL PUNT

DIARI INDEPENDENT, CATALÀ, COMARCAL I DEMOCRÀTIC

El Punt expressa únicament la seva opinió en els editorials. Els articles firmats exposen l'opinió dels seus autors, que El Punt no fa seva necessàriament.



Edicions Periòdiques de les Comarques, S.A.
© 22 10 10

President

Juan Bosch i Roura

Consell d'Administració

Jordi Bosch, David Marca, Joan Ribas, Esteve Vilanova

Consell Editorial

Narcís-Jordi Aragó, Carles Barba, Joan Bosch, Assumpció Cantalozella, Josep M. Casas, Raimunda Coll, Josep Colledemont, Joan Domènech, Francesc Ferrer, Andreu Otero, Modest Prats, Antoni Puigverd, Joan Ribas, Francesc Ten, Joan Torres, Josep Valls, Esteve Vilanova

Gerent

Jordi Bosch i Roura

Director Editorial

Joan Vall i Clara

Director

Emili Gisbert i Negrell

Redactors en Cap

Joan Ventura, Àngel Madrià

Àrees

Jordi Camps (Esports), Jordi Grau (Presència i Economia), Jordi Molins (Disseny), Joan Poyano (Baix Empordà), Miquel Riera (Cultura-Espectacles), Xevi Sala (Alt Empordà), Enric Serra (Opinió), Tura Soler (Punt Divers)

Seccions

Pere Drou (Llengua), Jaume Esparraguera (Infografia), Salvador Garcia (Girona), Narcís Genís (Catalunya), Manel Lladó (Fotografia), Josep Martinoy (Espanya-Món), Toni Muñoz (Aparats), Pep Riera (Edició), Carme Torns (Documentació), Xevi Xirgo (Punt i Seguit)

Publicitat

Toni Corominas (Agències), Marcel Blanes (Agències Girona), Rosa Maria Navarro (Institucions), Baldri Bramon (Gironès i Pla de l'Estany), Xevi Esteve (Selva i Maresme), Jordi Cantó (Garrotxa, Ripollès i Cerdanya), Gemma Bosch (Alt Empordà), Cristina Taulats (Baix Empordà)

Gestió

Anna M. Ribas (Administració), Lluís Cama (Serveis),

Jaume Batchellí (Producció),

Rotimpres (40 05 95 (Impressió),

Distribucions Vilarroya SA i Dispublika SL (Distribució)

Dipòsit legal: GI-535-78. Difusió controlada

La lliçó del Parc dels Aiguamolls

La notícia que s'està treballant en el projecte de diversos corredors ecològics que prenent el Parc dels Aiguamolls de l'Empordà com a epicentre, uneixen els espais naturals de l'Alt Empordà, la Garrotxa i l'Albera, representa la constatació que el parc és, al cap de deu anys de la seva creació, més que una simple efemèride, un punt ascendent en la línia que cal seguir per millorar la qualitat ambiental i, per tant, de vida. Un objectiu per al qual el parc alt-empordanès és i ha estat fonamental, tant des del punt de vista tècnic com des de la transcendència històrica.

Respecte de la primera d'aquestes consideracions, és notori el reconeixement que el treball fet als aiguamolls ha obtingut a la resta de l'Estat Espanyol i també internacionalment, que ha portat aquest parc a estar catalogat entre les zones humides de més interès del planeta.

Respecte de la segona —l'aspecte històric—, bé es pot considerar que la mobilització social que es va generar al seu entorn durant la segona meitat dels anys setanta ha estat el paradigma de la conscienciació ecològica al nostre país. És gràcies a la tenacitat i la convicció d'aquells ciu-

tadans, de procedència política i social diversa —però amb el denominador comú de ser menyspreats i despectivament qualificats pels sectors més reaccionaris i abúlics de la societat d'aleshores—, que molta altra gent va obrir els ulls.

Va ser gràcies a les seves accions a través del Grup de Defensa dels Aiguamolls que es va saber de la importància d'aquestes zones per a l'equilibri de l'ecosistema i també per a qüestions més immediates, com ara evitar la salinització de les aigües subterrànies.

Va ser fruit de la constància d'aquella gent que altra gent es va mobilitzar i que va prendre consciència que la millor inversió de futur no és la destrucció del medi natural. I també per les seves accions, l'administració va prendre consciència i interès fins a desembocar en l'adquisició dels terrenys a les urbanitzadores i, posteriorment, en la creació del parc i la seva dotació fins a convertir-lo en exemple.

Probablement en aquest punt hi ha força coses a discutir i, amb tota seguretat, a millorar. Però ningú no pot negar que la feina feta des del mateix parc ha aconseguit també un efecte didàctic important. De la incomprensió i la indiferència s'ha

passat gradualment a la conscienciació: agricultors, caçadors, promotors turístics i ciutadans en general han canviat el desinterès o l'oposició per interès. Milers de persones —entre elles científics i estudiosos de la natura i, el que és més important, escoles— passen cada any pel Parc dels Aiguamolls.

Tots ells, tots els ciutadans del país, haurien ara de mirar enrera i imaginar l'esforç d'aquells primers reivindicadors per fer comprendre a una societat desconscienciada el que avui és tan diàfan i real; i també el destí que haurien tingut aquells paratges si haguessin defallit: sens dubte experimentaràn un profund sentiment de satisfacció. I, segurament, també els serà més fàcil preguntar-se per què el que s'ha fet en aquest parc no ha estat possible al Baix Empordà; per què l'administració es mira inexpressivament i negligentment el que queda de costa verge, els massissos amenaçats o els rius, o per què els ciutadans d'aquest país no tenen ja el tremp i l'esperit àgil que tenien fa uns anys per defensar tot aquest patrimoni. Seria bo que tot el que hem après amb la història del Parc dels Aiguamolls de l'Empordà no sigui només una concessió a la consciència perquè ens oblidem de la resta.

EL LECTOR ESCRIU

Els textos tramesos a aquesta secció no han d'excedir de 20 ratlles mecanografiades. L'autor els podrà signar amb inicials o pseudònim si ho sol·licita, però l'original ha de venir signat i és imprescindible que hi figurin el domicili, el telèfon i el número de DNI o passaport del seu autor. EL PUNT es reserva el dret de publicar les comunicacions trameses, i el dret de resumir-les quan ho consideri oportú.

El truc dels «passos» de Telefònica

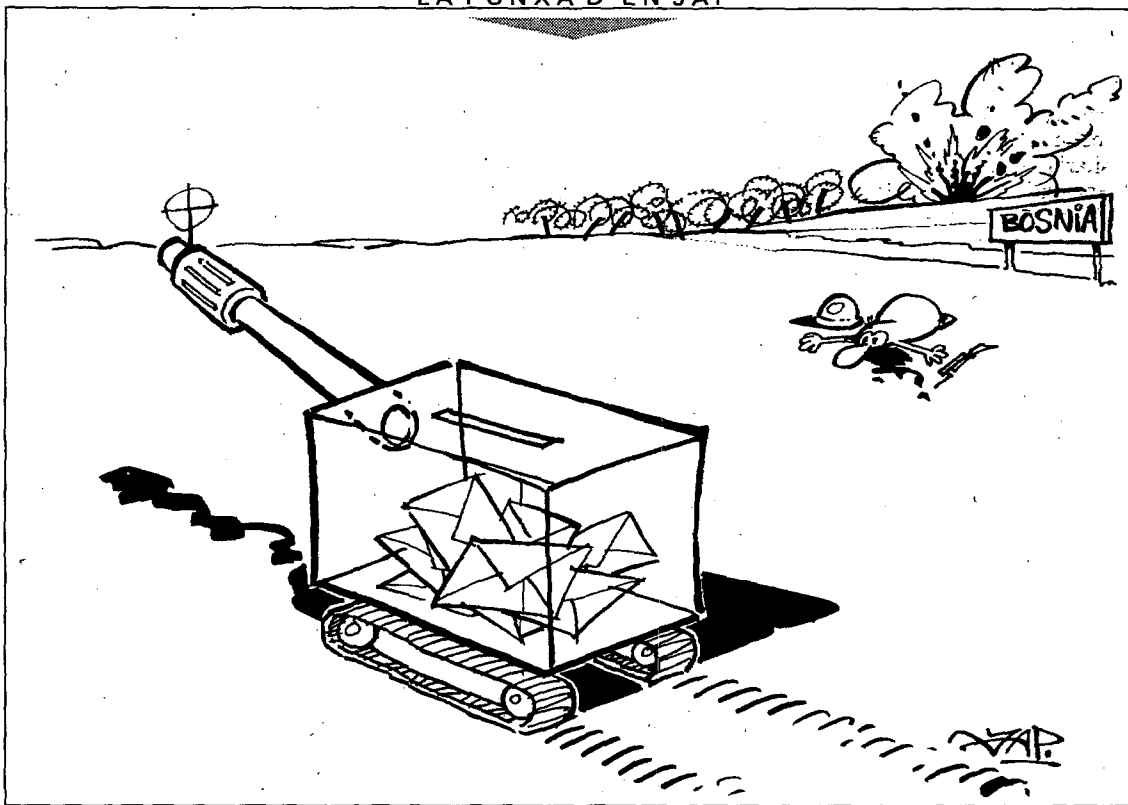
Cal convenir que no deixa de ser un «truc» això que en diuen «passos» a Telefònica, pel càlcul que en fan de les conferències als rebuts; perquè si algú desitja comprovar-los, què ha de fer? Bé deu haver-hi algun aparell que ho controli, i si és així, per què quan posen un telèfon als pisos no hi posen també aquest aparell per si algú desitja utilitzar-lo? O potser no els interessa?

Altres companyies, com són les de l'aigua, la llum, etc. els instal·len i ells no? Si és que no els interessa fer-ho o ho tenen com un inconvenient, llavors que suprimixin això de «passos» i ho facin com per «minuts», que així tothom, si ho desitja, podrà comprovar-ho. Qui no té un rellotge amb minutera?

Parlo de tot això per pròpia experiència, perquè si bé alguns dels rebuts que em van carregar ja els trobava una mica exagerats, el darrer ha sigut més que exagerat: m'hi han carregat unes vint mil pessetes sense que amb prou feines l'hagués utilitzat. Però com puc comprovar-ho sense cap mitjà? O és que volen dir que m'haig de passejar per l'habitació amunt i avall mentre parlo i a més comptant els passos que faig? És això al que es refereixen? Perquè jo no sé veure-hi altre cosa, si no m'ho diuen ells.

Segur que n'hi ha d'altres que s'han trobat igual que jo; però tothom calla i paga, i ells van fent. Se n'aprofiten perquè són sols, ja que si hi hagués altres companyies fent-los la competència, segur que s'hi mirarien més i totes mirarien a veure qui dona més facilitats.

LA PUNXA D'EN JAP



Per això he posat al títol la paraula «truc», si bé potser hauria estat millor la que en castellà se'n diu *timo*, no els sembla? Haig de fer constar també l'oïda sorda del delegat provincial en intentar informar-lo del fet! / JOSEP CULUBRET PURCALLAS (Portbou).

Resposta a la M. Carme Renedo i Puig

Després de llegir les seves cartes dirigides al col·lectiu de minusvàlids passius de Girona, voldria dir-li que si conegués bé aquest món que dia a dia envolta el minusvàlid, de ben segur que no en tindria aquesta opinió. Per sort n'hi ha molts més dels que vostè es pensa, d'actius, amb imaginació i audàcia, per poder donar la cara a totes les barreres, que tot i tenir una llei i uns drets, l'administració, sense cap classe de miraments, tantes vegades ens els nega.

És trist i llastimós sentir cam-

panyes d'integració i de supressió de barreres, d'igualtat, si en la realitat comprovem que no és cert. No tot és negatiu; hi ha persones que treballen pels altres a canvi de res, ajudant per donar una qualitat de vida millor. Els que fa anys que sortim al carrer i estem integrats a la societat, tots ben segur hem agraït un moment o un altre aquella ajuda desinteressada.

L'Associació Mifas, que no és del gust de vostè (cosa que li respecto), en aquests moments és una de les associacions de tot Catalunya que ha fet més esforç, gràcies a la gent que ha passat per les seves juntes, i també gràcies al seu president actual, senyor Pere Tubert. Ha creat un taller ocupacional, una miniresidència, una bugaderia, a més a més de llocs de treball. Encara que, segons la seva opinió, sigui pidolant, si és pel benestar dels altres, mereix tots els respectes. No tothom és capaç de fer-ho.

Si vol conèixer minusvàlids espavilats i amb ganes de fer coses, n'hi ha un grup a l'Alt Empordà i a la Bisbal (Baix Empordà). Hi està convidada; veurà la feina feta i la que queda per fer. Estem amb els ulls oberts a totes les veus i crítiques i a tots els horitzons. El cabàs d'orgull que vostè ens aconsella, jo el canviaria per la voluntat i l'optimisme; és l'única eina per poder treballar i fer camí pel bé, no només dels minusvàlids, sinó de tots plegats. / ISABEL JUSCAFRESA (Palafregell).

La xarxa hospitalària a Catalunya

En relació a la carta al director d'Antonio Garrido Vázquez, de Fortià, publicada aquí el 30 de març, cal fer les següents consideracions:

El Departament de Sanitat i Seguretat Social des d'un principi, i entenent el concepte Sanitat d'u-

na forma més àmplia que la definida en l'escrit referenciat, ha fet un esforç molt important per a la millora de l'assistència sanitària a Catalunya.

Reflex d'aquest esforç són els passos seguits des de la creació del Mapa Sanitari fins a la confecció del Pla de Salut de Catalunya, passant per l'etapa del Pla de Reordenació Hospitalària, que han permès anar aconseguint els recursos a les necessitats de la població.

Així, molts hospitals de la Xarxa Hospitalària d'Utilització Pública, i sobretot molts hospitals comarcals, han sigut promoguts pel Departament de Sanitat i Seguretat Social a emprendre processos de reformes o fins i tot d'ampliació, per poder prestar a llurs poblacions una assistència més àmplia i de major qualitat.

Un exemple prou significatiu és el canvi que està realitzant l'Hospital de Figueres, al qual el Departament de Sanitat i Seguretat Social està destinant una quantitat important de recursos per tal de dur a terme la remodelació i millora de les seves instal·lacions i de la seva tecnologia.

Cal tenir en compte que, com sabem, els recursos són limitats i per tant s'han de distribuir de la forma més eficient possible. Per tal d'aconseguir-ho, es va optar per la gradació en nivells assistencials on l'assistència en determinades especialitats (per atendre patologies molt complexes o poc freqüents) fos realitzada en uns centres concrets amb una tecnologia de major complexitat (generalment cara i de poca utilització). Per tant, alguns pacients han de ser traslladats cap a hospitals que disposin de tecnologia més complexa per tal de ser diagnosticats o tractats.

D'altra banda en el procés de modernització dels hospitals, les obres poden haver produït inconvenients als usuaris, de manera que en alguns casos no hagi estat possible oferir-los determinats serveis.

En tot cas, el Departament de Sanitat i Seguretat Social pensa continuar treballant en la línia (Continua a la plana següent)